

РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (трети разширен състав)

24 октомври 2000 година*

„Временни антидъмпингови и изравнителни мита –Атлантическа съомга, отглеждана в рибовъдни стопанства – Извъндоговорна отговорност на Общността”

По дело T-178/98

Fresh Marine Company AS, установено в Trondheim (Норвегия), за което се явяват адв. J.-F. Bellis и B. Servais, avocats от адвокатската колегия на Брюксел, със съдебен адрес в Люксембург в кантората на адв. J. Loesch, 11 rue Goethe,

ищец,

срещу

Комисията на Европейските общности, за която се явява г-н V. Kreuschitz, правен съветник, подпомаган от г-н N. Khan, член на правната служба, със съдебен адрес в Люксембург при г-н C. Gómez de la Cruz, член на правната служба, Centre Wagner, Kirchberg,

ответник,

с предмет искане Комисията да бъде осъдена да поправи вредата от търговски характер, която ищецът потвърждава, че е понесъл вследствие на приемането на Регламент (ЕО) № 2529/97 на Комисията от 16 декември 1997 г. относно налагането на временни антидъмпингови и изравнителни мита спрямо определен внос на Атлантическа съомга, отглеждана в рибовъдни стопанства с произход от Норвегия (ОВ L 346, стр. 63),

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ (трети разширен състав),

в състав: г-н K. Lenaerts, председател, г-н J. Azizi, г-н R. M. Moura Ramos, г-н M. Jaeger и г-н P. Mengozzi, съдии,

секретар: г-н J. Palacio González, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в устната фаза на производството от 10 май 2000 г.,

постанови настоящото

Решение

* Език на производството: английски.

Правна и фактическа уредба

1. Ищецът е дружество, учредено по норвежкото право, създадено през 1992 г. и специализирано в продажбата на атлантическа съомга, отглеждана в рибовъдни стопанства.

2. След жалби, подадени през м. юли 1996 г. от Scottish Salmon Growers' Association Ltd и Shetland Salmon Farmers' Association от името на техните членове, Комисията съобщава на 31 август 1996 г., чрез две отделни известия, публикувани в *Официален вестник на Европейските общности*, за образуване на антидъмпингова и антисубсидийна процедура относно вноса на атлантическа съомга, отглеждана в рибовъдни стопанства с произход от Норвегия (ОВ С 253, стр. 18 и 20).

3. Комисията търси и проверява цялата информация, считана за необходима за целите на своите окончателни заключения. След това разследване тя установява, че е необходимо да наложи окончателни антидъмпингови и изравнителни мерки, за да премахне вредните последици на дъмпинговия внос и оспорваните субсидии.

4. На 17 юни 1997 г., ищецът, след като е информиран за заключенията на Комисията, предлага поемане на задължение в съответствие с член 8 от Регламент (ЕО) № 384/96 на Съвета от 22 декември 1995 г. за защита срещу дъмпингов внос на стоки от страни, които не са членки на Европейската общност (ОВ 1996 г., L 56, стр. 1) и член 10 от Регламент (ЕО) № 3284/94 на Съвета от 22 декември 1994 г. за защита срещу субсидиран внос от страни, които не са членки на Европейската общност (ОВ L 349, стр. 22). Между другото, той се ангажира, че средната цена, на тримесечие, за неговия износ на атлантическа съомга, отглеждана в рибовъдни стопанства, изкормена, с глави, няма да бъде по-ниска от 3,25 ECU/kg, и че цената на всяка индивидуална сделка няма да бъде по-малка от 85 % от посочената по-горе средна минимална цена, освен в изключителни случаи и няма да надхвърля 2 % от общото количество на продажбите за Общността през съответното тримесечие. Освен това, той поема задължението да нотифицира Комисията всяко тримесечие, в съответствие с изискуемите технически спецификации, относно всяка продажба на атлантическа съомга, отглеждана в рибовъдни стопанства на своите независими клиенти в Общността.

5. Със своето Решение 97/634/ЕО от 26 септември 1997 г. за приемане на задължения, предложени в рамките на антидъмпинговото и антисубсидийното производство относно вноса на атлантическа съомга, отглеждана в рибовъдни стопанства с произход от Норвегия (ОВ L 267, стр. 81), Комисията приема задълженията, предложени от известен брой норвежки износители на атлантическа съомга, отглеждана в рибовъдни стопанства, включително това на ищеца. Антидъмпинговото и антисубсидийното производство е прекратено по отношение на тези износители. Задължението на ищеца влиза в сила на 1 юли 1997 г.

6. В същия ден, Съветът е приел Регламент (ЕО) № 1890/97 от 26 септември 1997 г. за налагане на окончателно антидъмпингово мито спрямо вноса на атлантическа

сьомга, отглеждана в рибовъдни стопанства с произход от Норвегия (ОВ L 267, стр. 1) и Регламент (ЕО) № 1891/97 на Съвета от 26 септември 1997 г. за налагане на окончателно изравнително мито спрямо вноса на атлантическа сьомга, отглеждана в рибовъдни стопанства с произход от Норвегия (ОВ L 267, стр. 19). В съответствие с член 1, параграф 2 от тези два регламента, вноса в Общността на атлантическа сьомга, отглеждана в рибовъдни стопанства от Норвегия, произведена от ищеца, е освободен от тези мита предвид на приемането на неговото задължение от страна на Комисията.

7. На 22 октомври 1997 г., ищецът е изпратил на Комисията доклад относно всеки негов износ на атлантическа сьомга, отглеждана в рибовъдни стопанства за Общността през третото тримесечие на 1997 г. (наричан по-нататък „Доклада от м. октомври 1997 г.“).

8. На 16 декември 1997 г., Комисията е приела, въз основата на Регламент № 384/96 на Съвета и Регламент (ЕО) № 2026/97 на Съвета от 6 октомври 1997 г. относно защитата срещу субсидиран внос от страни, които не са членки на Европейската общност (ОВ L 288, стр. 1), Регламент (ЕО) № 2529/97 от 16 декември 1997 г. за налагане на временни антидъмпингови и изравнителни мита спрямо определен внос на атлантическа сьомга, отглеждана в рибовъдни стопанства с произход от Норвегия (ОВ L 346, стр. 63). Този регламент налага временно антидъмпингово мито в размер на 0,32 ECU/kg и временно изравнително мито в размер на 3,8 % за период от четири месеца от 18 декември 1997 г. спрямо вноса в Общността на атлантическа сьомга, отглеждана в рибовъдни стопанства с произход от Норвегия, произведена от ищеца (членове 1 и 2) и отстранява името на ищеца от приложението към Решение 97/634, посочващо тези дружества, чиито задължения са били приети (член 5). Регламентът влиза в сила на 18 декември 1997 г. Неговият период на прилагане е определен на четири месеца (член 6). Засегнатите страни са поканени да изложат писмено своите становища и да поискат изслушване от Комисията в рамките на един месец от датата на влизането в сила на Регламента, тоест най-късно до 17 януари 1998 г. (член 4).

9. С писмо от 19 декември 1997 г., Комисията е информирала ищеца относно основните факти и съображения, въз основата на които са били наложени временни мита спрямо вноса на негови продукти в Общността. Тя посочва, че разглеждането на данните, оповестени в Доклада от м. октомври 1997 г. показват, че ищецът е изнасял атлантическа сьомга, отглеждана в рибовъдни стопанства, изкормена, с глави, на средна цена в размер на 3,22 ECU/kg, тоест на цена, която е по-ниска от минималната средна цена, установена в неговото задължение от 17 юни 1997 г., което я кара да вярва, че той не е спазил това задължение. Към това писмо е приложено копие от данните, въз основата на които Комисията е достигнала до това заключение.

10. С факс от 22 декември 1997 г., ищецът се оплаква, че Комисията е манипулирала Доклада от м. октомври 1997 г. като е заличила известен брой редове, чието предназначение е да се заличат редовете, които съдържат грешки.

Кота посочва, че е спрял всеки износ за Общността след влизането в сила на Регламент № 2529/97, и като следствие понася значителна вреда, то изисква незабавното вдигане на предприетите срещу него санкции.

11. С писмо от 5 януари 1998 г., Комисията е отхвърлила обвиненията на ищеца. Тя му обяснява мотивите, поради които тя е решила да заличи известен брой редове от Доклада от м. октомври 1997 г., които съдържат количества и стойности, предшествани от знака минус, които, при отсъствието на обяснения в Доклада, не могат да бъдат компенсирани срещу съответните фактури. Тя добавя, че ако ищецът изпрати своевременно надлежен доклад, който показва, че всички сделки за продажба, чисти от кредитни линии, през третото тримесечие на 1997 г., са били средно над минималната цена, Комисията би била готова да преразгледа своята позиция. Тя отново изтъква временното естество на митата, наложени от Регламент 2529/97 и посочва на ищеца, че той би могъл да избере да продължи да изнася за Общността чрез предоставянето на съответните митнически органи на засегнатите държави-членки уместна гаранция по отношение на своите продажби, осъществени съгласно системата DDP („Delivered duty paid”, доставено, мито платено).

12. На 6 януари 1998 г., ищецът е изпратил на Комисията изменена версия на Доклада от м. октомври 1997 г.

13. С писмо от 7 януари 1998 г. по искане на Комисията, той предоставя допълнителни уточнения във връзка с някои редове от първоначалната версия на Доклада от м. октомври 1997 г., които съдържат отрицателни стойности.

14. На 8 януари 1998 г., Комисията е изпратила на ищеца изменена версия на този доклад, изменен в съответствие с обясненията, предоставени предния ден от страна на ищеца. От ищеца се изисква да информира Комисията писмено дали е съгласен със съдържанието на новата версия.

15. С факс от 9 януари 1998 г., ищецът е информирал Комисията, че е съгласен със съдържанието на тази нова изменена версия на Доклада от м. октомври 1997 г. Като заявява, че той няма да прави допълнителни забележки по предмета и като потвърждава, че той е понесъл съществени загуби, настоява за разрешаване на положението и премахването на временните мита преди изтичането на периода, предписан от Регламент № 2529/97, в чиито рамки заинтересованите страни могат да изложат своите гледни точки.

16. През същия този ден, защитникът на ищеца отправя същото искане до Комисията, поради това, че сега ясно изглежда, че неговият клиент не е нарушил своето задължение и няма да направи допълнителни коментари.

17. С факс от 12 януари 1998 г., защитникът на ищеца повтаря своето искане.

18. На 26 и 27 януари 1998 г., представители на Комисията извършват разследване в седалището на ищеца.

19. С писмо от 30 януари 1998 г., Комисията информира ищеца, че сега приема, че ищецът, през третото тримесечие на 1997 г., е спазил средната минимална износна цена, определена в неговото задължение по отношение на съомга, изкормена, с глави, и че следователно, повече няма никаква причина да се счита, че задължението е било нарушено.

20. С писмо от 2 февруари 1998 г. Комисията информира ищеца, че тя възнамерява да предложи на Съвета да не налага окончателни мита, и че следователно, временните мита, наложени от Регламент № 2529/97 не трябва да бъдат потвърдени. Тя добавя, че в съответствие с член 10, параграф 2 от Регламент № 384/96, сумите за временни мита се освобождават, доколкото Съветът не е решил да ги събере окончателно изцяло или отчасти.

21. На 23 март 1998, Комисията е приела Регламент (ЕО) № 651/98 за изменение на Регламенти № 1890/97, № 1891/97 и № 2529/97 и Решение 97/634 (ОВ L 88, стр. 31). По силата на Регламент № 651/98, се отменят временните антидъмпингови и изравнителни мита, определени от Регламент № 2529/97 що се отнася до вноса на продуктите на ищеца (член 1, параграф 1). Неговото задължение освен това е възстановено, считано от 25 март 1998 г. (членове 2 и 4).

Производство

22. С документ, подаден в секретариата на Първоинстанционния съд на 27 октомври 1998 г., ищецът предявява настоящия иск.

23. Въз основа на доклад на съдията-докладчик, Първоинстанционният съд решава да открие устната фаза на производството след предприемането на процесуално-организационни действия, изискващи от страните да отговорят на писмените въпроси.

24. В съдебното заседание от 10 май 2000 г. страните представят устно становищата си и отговорят на въпросите, поставени от Първоинстанционния съд.

Искания на страните

25. Ищецът моли Първоинстанционния съд:

- да осъди Комисията да обезщети вредите, понесени след приемането на временните мерки, посочени от Регламент № 2529/97 в общ размер от 2 115 000 НОК;

- да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

26. Комисията моли Първоинстанционния съд:

- да отхвърли иска като недопустим или при условията на евентуалност като необоснован;

- да осъди ищеца да заплати съдебните разноски.

По допустимостта

27. Комисията, независимо че не повдига формално възражение за недопустимост в съответствие с член 114, параграф 1 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, оспорва допустимостта на иска. Тя представя три правни основания в подкрепа на своето твърдение. Първото правно основание е основано на нарушението на член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник. Във второто правно основание тя твърди, че ищецът няма правото да иска поправянето на вреда, предполагаемо причинена от един законодателен акт. Чрез своето трето правно основание, тя твърди, ищецът не е поискал навреме отмяната на Регламент № 2529/97.

По първото правно основание, основано на нарушението на член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник

Доводи на страните

28. Комисията твърди, че искането за обезщетение на вреди не е достатъчно подкрепено, така че исковата молба не изпълнява формалните изисквания, предписани от член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник. Тя изтъква три твърдения в подкрепа на това правно основание. Първо, исковата молба не прави възможно идентифицирането на условията, които са необходими за установяването на извъндоговорната отговорност на Комисията. Второ, що се отнася до причинно-следствената връзка, ищецът просто прави неподкрепеното твърдение, че между 18 декември 1997 г. и 25 март 1998 г., той не е могъл да продаде никаква сьомга на пазара на Общността. Трето, що се отнася до размера на твърдяната вреда, ищецът не привежда никакви доказателства, за да докаже, че той е направил опит да смекчи своята вреда чрез търсене на получаването на банкова гаранция, която да покрие неговите временни мита. Разходите за повторното си установяване на пазара на Общността са чисто хипотетични.

29. Ищецът твърди, че неговата искова молба съответства на всички формални изисквания, предписани от Процедурния правилник. Той отхвърля, по-специално довода на Комисията, според който сертификатът на одитора, прикачен като приложение 6 към исковата молба не е доказателство за причинно-следствената връзка между налагането на временни мерки и неговата вреда от търговски характер.

Съображения на Първоинстанционния съд

30. Съгласно член 19 от ЕО статута на Съда на ЕО, който е приложим спрямо производството пред Първоинстанционния съд по силата на член 46, алинея 1 от този статут и член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, една искова молба трябва да посочи, *inter alia*, предмета на спора и трябва да съдържа кратко изложение на мотивите, на които се основава исковата молба. За да се изпълнят тези изисквания, искова молба, искаща поправка на вреда, за която се твърди, че е причинена от институцията на Общността, трябва да посочва доказателствата, от които може да се идентифицира поведението, за което ищецът упреква институцията, мотивите, поради които ищецът смята, че е налице причинно-следствена връзка между поведението и вредата, която той твърди, че е претърпял и естеството и степента на тази вреда (Решения на Първоинстанционния съд от 29 януари 1998 г., по дело Dubois и Fils/Съвет и Комисия, T-113/96, Recueil стр. II-125, точка 30; от 29 октомври 1998 г., по дело TEAM/Комисия, T-13/96, Recueil стр. II-4073, точка 27; и от 24 февруари 2000 г., по дело ADT/Комисия, T-145/98, Recueil стр. II-387, точка 74).

31. В настоящето дело, достатъчно ясно е от исковата молба, че поведението, за което е критикувана Комисията се отнася до неизпълнението на нейното задължение за полагане на дължима грижа и добро управление, също както и до нарушение на правото на защита на ищеца, по време на процедурата за проверка на това дали ищецът е изпълнил своето задължение, по-специално по време на анализа на Доклада от м. октомври 1997 г. Съгласно този анализ, Комисията е заключила, че ищецът е нарушил задължението и чрез Регламент № 2529/97, временно го отменя и налага временни мита спрямо вноса на продуктите на ищеца в Общността. Като следствие от приложението на такива временни мерки, ищецът твърди, че е счел за невъзможно да извършва износ за Общността между 18 декември 1997 г. и 25 март 1998 г. Тази невъзможност води до понасянето от страна на ищеца на пропуснатата печалба от 1 115 000 NOK и разходи за повторното му установяване на пазара на Общността, оценени на 1 000 000 NOK.

32. Следва, че изискванията, предвидени в член 19 от статута на Съда на ЕО и член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд са били изпълнени в настоящето дело.

33. Доводите на Комисията относно наличието и размера на вредата, твърдяна от ищеца и причинно-следствената връзка между такава вреда и налагането на временните мерки се отнасят до същността на исковата молба и следователно трябва да се разгледат в този контекст (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд, по Dorsch Consult/Съвет и Комисия, T-184/95, Recueil стр. II-667, точка 23).

34. Следователно първото правно основание трябва да се отхвърли.

По второто правно основание, изведено от законодателно естество на акта, който привидно е причинил вредата, твърдяна от ищеца

Доводи на страните

35. Комисията изтъква, че липсата на полагане на дължима грижа, която привидно е доказала при проверката на съблюдаването от страна на ищеца на неговото задължение не е, като такава, от естество да причини вреда на ищеца. Вредата, на която се позовава ищецът произтича единствено на 18 декември 1997 г., когато влиза в сила Регламент № 2529/97, който е законодателен акт (Решение на Първоинстанционния съд от 18 септември 1995 г., по дело Nölle/Съвет и Комисия, T-167/94, Recueil стр. II-2589, точка 51). Като посочва, че цялото законодателство обхваща подготвителни административни актове, Комисията заявява, че ищецът не може да заобиколи критериите за отговорност за законодателен акт като твърди, че отговорността на Общността произтича от тези подготвителни административни актове. Такъв един довод вече е бил отхвърлено от Първоинстанционния съд в Решение по дело Nölle/Съвет и Комисия, посочено по-горе, точка 52. Комисията заключава, че законодателното естество на акта, който вероятно поражда вредата, твърдяна от ищеца, трябва да доведе до това искът да се прогласи за недопустим.

36. В дубликата си, Комисията посочва, че ищецът не е определил, в своя отговор, административните актове, които вероятно са му причинили вреда. Като отхвърля разграничението, описано в отговора между настоящето дело и дело Nölle/Съвет и Комисия, посочено в точка 35 по-горе), заявява, първо, че законодателното естество на една антидъмпингова или антисубсидийна мярка не зависи от приемането на тази мярка от Съвета и, второ, че фактът, че ищецът е износител, а не вносител, и че той може по този начин да бъде индивидуално засегнат по смисъла на член 173 от Договора за ЕО (понастоящем, след изменение член 230 ЕО) от Регламент № 2529/97, тъй като последният всъщност прилича, по отношение на него, на решение, не може да измени законодателното естество на този регламент (вж. в този смисъл Решението на Съда от 28 ноември 1989 г., по дело Epicheiriseon Metalleftikon Viomicheiriseon kai Naftiliakon и други/Комисия и Съвет, C-122/86, Recueil стр. 3959, обобщена публикация).

37. Ищецът първо изтъква, че източникът на неговата вреда не е Регламент № 2529/97, а поредица от административни актове на Комисията, която довежда до налагането на временни мерки. Той подчертава, че обстоятелствата по делото, които пораждат Решението по дело Nölle/Съвет и Комисия (цитирано в точка 35 по-горе), на което се позовава Комисията, са различни от тези в настоящето дело в две основни отношения: първо, мерките, които вероятно пораждат твърдяната вреда, са приети от Съвета; и второ, ищецът е вносител. Освен това, решенията, в които Съдът поддържа, че мерките на Съвета и Комисията относно антидъмпинговите процедури съставляват законодателни актове, всичките постановени в искове за обезщетение, предявени от вносители. Обаче, положението на един износител по отношение на една антидъмпингова мярка е значително различно от това на един вносител (вж. в този смисъл Решение на Съда от 29 март 1979 г., по дело NTN Toyo Bearing Company и други/Съвет, 113/77, Recueil, стр. 1185, и заключението на генералния адвокат г-н Warner в това дело, Recueil стр. 1212, 1213, 1243, 1245 и 1246; също така Решението на Съда от 21

февруари 1984 г., по съединени дела Allied Corporation и други/Комисия, 239/82 и 275/82, Recueil стр. 1005).

Съображения на Първоинстанционния съд

38. Трябва да се подчертае, че естеството – законодателно или административно – на акт, за който се упреква институцията на Общността не оказва влияние върху допустимостта на един иск за обезщетение. В рамките на такъв иск, този фактор е от значение изключително за оценката на съществуването на делото, когато става въпрос за определянето на критерия каква степен на грешка се изисква при разглеждането на извъндоговорната отговорност на Общността (вж. по-специално Решение на Съда от 26 юни 1990 г., по дело Sofrimport/Комисия, C-152/88, Recueil стр. I-2477, точка 25; Решения на Първоинстанционния съд, по дело Nölle/Съвет и Комисия, цитирано в точка 35 по-горе, точки 51 и 52, и от 16 юли 1998 г., по дело Bergaderm и Goupil/Комисия, T-199/96, Recueil стр. II-2805, точки 48 - 51, потвърдено от Решението на Съда от 4 юли 2000 г. по дело Bergaderm и Goupil/Комисия, C-352/98 P, Recueil стр. I-5291).

39. Следователно тъй като не е необходимо да се проучи на този етап естеството на акта на Комисията, който вероятно поражда вредата, твърдяна от ищеца, трябва да се заключи, че естеството на този акт, независимо от това какво е то, не може в никой случай да бъде пречка пред допустимостта на настоящия иск за обезщетение.

40. Следователно второто правно основание трябва да се отхвърли.

По третото правно основание, изведено от липсата на искане за отмяна на Регламент № 2529/97

Доводи на страните

41. Комисията твърди, че ищецът не е поискал отмяната на Регламент № 2529/97 независимо, че той е имал качеството да го оспори въз основа на член 173 от Договора (вж. Решение на Съда по дело Allied Corporation и други/Комисия, цитирано в точка 37 по-горе, точка 12, и Решение от 14 март 1990 г., по дело Gestetner Holdings/Съвет и Комисия, C-156/87, Recueil стр. I-781). Принципът на правна сигурност изисква, че след изтичането на ограничителния период за предявяването на иск за отмяна, последиците на въпросния акт трябва да се приемат за окончателни. Комисията по този начин твърди, че доколкото, както в настоящето дело, единствената възможна основа за иска за обезщетение, заведен от ищеца, е незаконосъобразността на Регламент № 2529/97 (вж. в този смисъл Решение на Съда от 11 юли 1990 г., по съединени дела Neotype Techmasheport/Комисия и Съвет, C-305/86 и C-160/87, Recueil стр. I-2945, точка 15), която не е била оспорена своевременно, настоящият иск е недопустим. Допускането на този иск би позволило използването на член 215 от Договора за ЕО

(понастоящем член 288 ЕО) за заобикалянето на ограничителния период, определен от член 173 от Договора.

42. Освен това, допустимостта на един иск за обезщетение трябва да се разглежда в светлината на цялата система за правна защита на частните лица, установена от Договора (Решение на Съда от 26 февруари 1986 г., по дело Krohn/Комисия, 175/84, Recueil стр. 753, точка 27). Следователно, тъй като в настоящия случай, ищецът има възможността да заведе дело в съответствие с член 173 от Договора, неговият иск, основан на член 215 от Договора трябва да се отхвърли, тъй като той е насочен, в действителност, към установяването на незаконосъобразността на един акт, чиято отмяна той не е потърсил в рамките на предписания период.

43. В своята дуплика, Комисията отхвърля тълкуването, което ищецът прави в своя отговор по отношение на Определението на Първоинстанционния съд от 10 юли 1996 г., по дело Miwon/Комисията (Т-208/95, Recueil стр. II-635) (вж. точка 44 по-долу). Тя посочва, че в този случай, Първоинстанционният съд не постановява за недопустим един иск за отмяната, заведен срещу оспорвания временен антидъмпингов регламент, а по-скоро той постановява, че повече не е необходимо да се произнеса по такъв иск, тъй като впоследствие е било наложено едно окончателно антидъмпингово мито.

44. Ищецът, като се основава на Определението по дело Miwon/Комисия (цитирано в точка 43 по-горе, точки 26 и 28) твърди, че не е бил в положение да оспори Регламент № 2529/97 с оглед на временното естество на този акт. Освен това, ищецът критикува тълкуването, направено от страна на Комисията на Решението по дело Krohn/Комисията (цитирано в точка 42 по-горе), като посочва, за да зависи допустимостта на един иск за обезщетение от изчерпването на средствата за обжалване, налични в съответствие с националното право, че е необходимо, съгласно съдебната практика, тези средства за обжалване ефективно да гарантират защитата на частните лица, онеправдани от мерки на институциите на Общността (Решение на Съда от 30 май 1989 г., по дело Roquette Frères/Комисия, 20/88, Recueil стр. 1553, точка 15), което не е случаят, когато, както в настоящето дело, незаконността, на която се прави позоваване в иска за обезщетение, е допусната не от национален орган, а от институция на Общността (Решение по дело Krohn/Комисия, цитирано в точка 42; Решение на Първоинстанционния съд от 13 декември 1995 г., по съединени дела Vereniging van Exporteurs in Levende Varkens и други/Комисия, Т-481/93 и Т-484/93, Recueil стр. II-2941). Той добавя, че съдебната практика не прави допустимостта на един иск за обезщетение зависима от предявяването на иск за отмяна. В заключение, той твърди, че неговият иск е допустим в съответствие с принципа за независимост на иск, основан на член 215 от Договора, както се предвижда в Решение по дело Krohn/Комисия, цитирано в точка 42 по-горе.

Съображения на Първоинстанционния съд

45. Съгласно постоянна съдебна практика искът за обезщетение, основан на член 215, алинея 2 от Договора е независимо средство за обжалване, което има конкретна функция в рамките на системата на средства за обжалване, и подчинено на условия относно неговото използване, продиктувани от неговото специфично естество (Решения на Съда от 2 декември 1971 г., по дело Zuckerfabrik Schöppenstedt/Съвет, 5/71, Recueil стр. 975, точка 3; по дело Krohn/Комисия, цитирано в точка 42 по-горе, точка 26; и от 17 май 1990 г., по дело Sonito и други/Комисия, C-87/89, Recueil стр. I-1981, точка 14). Той се отличава от иск за отмяна, поради това че неговата цел не е отмяната на една определена мярка, а поправянето на вредата, причинена от една институция (Решения по дело Zuckerfabrik Schöppenstedt/Съвет, цитирано по-горе, точка 3; по дело Krohn/Комисия, цитирано в точка 42 по-горе, точка 32; и по дело Sonito и други/Комисия, цитирано по-горе, точка 14). Принципът за независимост на иска за обезщетение по този начин се обяснява от факта, че целта на такъв иск се различава от тази на един иск за отмяна.

46. В настоящето дело, целта на иск за отмяна, насочен срещу Регламент № 2529/97 би била отмяната на временното отменяне на задължението на ищеца и да се стигне до отмяната на временните антидъмпингови и изравнителни мита, наложени спрямо вноса на неговите продукти в Общността и освобождаването на вече внесените суми, ако има такива, чрез временни мита. Обаче, в настоящия иск за обезщетение, ищецът не преследва никоя от тези цели. Той цели поправянето на вредата от търговски характер, отговаряща на пропуснатата печалба, произтичаща от спирането на неговия износ за Общността, както и разходите за повторното му установяване на пазара на Общността, която той твърди, че е претърпял като следствие от един неправилен акт на Комисията, който води до налагането, чрез Регламент № 2529/97, на временни мерки срещу вноса на неговите продукти.

47. Дори при предположение, че ищецът е поискал своевременно отмяната на този Регламент, и е било успешно, това в никакъв случай не би му помогнало да получи поправяне на вредата от търговски характер, която той твърди, че е претърпял. За да получи такова поправяне, би било необходимо едновременно да се подаде искане за обезщетение.

48. Освен това, даже ако твърдението на Комисията, че Регламент № 2529/97 трябва да се разглежда като актът, пораждащ вредата, твърдяна от ищеца беше правилно, искът за обезщетение на ищеца не може във всеки случай да се постанови за недопустим по причина на това, че той не е успял своевременно да оспори действителността на този регламент.

49. Независимо че е вярно, че съдебната практика приема, в рамките на много точни граници, възможността за признаване, в рамките на иск за отмяна, на интерес в искането на отмяната на Регламент за налагане на временни мита в очакване на последващо искане за обезщетение (вж. в този смисъл Решения на Съда от 11 юли 1990 г., по съединени дела Enital/Комисия, C-304/86 и C-185/87, Recueil стр. I-2939, обобщена публикация, и по дело Neotype Techmasheport/Комисия и Съвет,

цитирано по-горе в точка 41, точка 15), не може да се заключи от тези дела, че завеждането на един иск за обезщетение трябва да се предшества от иск за отмяната на акта, който вероятно е породил твърдяната вреда. Една страна може да заведе иск за отговорност без да бъде длъжна от някаква правна разпоредба да иска отмяната на незаконната мярка, която Ж е причинила вреда (Определение на Съда от 26 октомври 1995 г., по съединени дела *Revasca* и *Inpesca*/Комисия, С-199/94 Р и С-200/94 Р, *Recueil* стр. I-3709, точка 27, и цитираната съдебна практика).

50. Наистина, подходящо е да се прибави, че един иск за обезщетение трябва да бъде обявен за недопустим, когато той всъщност е насочен към оттеглянето на акт, който е станал окончателен, и който ако бъде подкрепен, би унищожил правните последици на въпросния акт (вж. Решения на Първоинстанционния съд от 15 март 1995 г., по дело *Sobresaf* и други/Комисия, Т-514/93, *Recueil* стр. II-621, точка 59; от 4 февруари 1998 г., по дело *Laga*/Комисия, Т-93/95, *Recueil* стр. II-195, точка 48; и по дело *Landuyt*/Комисия, Т-94/95, *Recueil* стр. II-213, точка 48), какъвто е, например, случаят, когато той иска плащането на една сума, която е точно съответства на митото, платено от ищеца в изпълнение на акта, станал окончателен (вж. Решение по дело *Krohn*/Комисия, цитирано в точка 42 по-горе, точка 33).

51. В настоящия случай обаче, искът за обезщетение на ищеца, не може, с оглед на заключенията, направени в точка 46 по-горе, да се разглежда като насочен към оттеглянето на Регламент № 2529/97, който е станал окончателен, и към отменянето на неговите правни последици, последици, които при това са отменени по отношение на ищеца от Регламент № 651/98 (вж. точка 21 по-горе). Също така, с оглед на същите тези заключения, не може искът да се приема като насочен към плащането на една сума, съответстваща на сумата на временното мито, наложено в съответствие с Регламент № 2529/97. Във всеки случай, тъй като ищецът не е изнасял за Общността през периода на прилагане на мерките, наложени от този регламент, той не е трябвало да плаща никакви временни мита, което обяснява защо член 1, параграф 2 от Регламент № 651/98, който се отнася до освобождаването на сумите, внесени съгласно Регламент № 2529/97, няма отношение към него. Настоящият иск за обезщетение цели поправка на вреда от търговски характер, различна от вътрешните правни последици на Регламент № 2529/97, които иск за отмяната на посочения по-горе регламент, заведен своевременно от ищеца не би могъл да компенсира (вж. точка 47 по-горе). Следователно, настоящият иск не може да се разглежда като целящ да заобиколи недопустимостта на искане за отмяната на Регламент № 2529/97.

52. В заключение, в съответствие с принципа за независимост на иска, основан на член 215, алинея 2 от Договора, както се уточнява в съдебната практика, конкретната цел на настоящия иск за обезщетение възпрепятства възможността той да бъде обявен за недопустим поради липсата на своевременно оспорване от ищеца на законността на Регламент № 2529/97.

53. Следователно третото правно основание трябва да се отхвърли. Следователно искът трябва да се обяви за допустим.

По съществуващото на спора

54. В самото начало следва да се напомни, че съгласно постоянна съдебна практика, задължението за извъндоговорна отговорност на Общността предполага, че ищецът трябва да докаже незаконосъобразността на поведението, за което се упреква засегнатата институция, реалната вреда и наличието на причинно-следствена връзка между това поведение и твърдяната вреда (вж. Решение на Съда от 29 септември 1982 г. по дело *Oleifici Mediterranei/ЕЕС*, 26/81, *recueil* стр. 3057, точка 16; Решения на Първоинстанционния съд от 11 юли 1996 г. по дело *International Procurement Services/Комисия*, T-175/94, *Recueil* стр. II-729, точка 44; и по дело *Dubois et Fils/Съвет и Комисия*, цитирани по-горе в точка 30, точка 54). Необходимо е следователно да се установи дали ищецът е установил наличието на тези различни условия.

По незаконосъобразността на поведението, за което се упреква Комисията

По степента на изискваната сериозност

- Доводи на страните

55. Ищецът твърди, че решението на Комисията да отмени неговото задължение и да наложи временни мерки трябва да се разглежда не като законодателен акт, а като набор от административни актове, насочени изключително към него. За да носи Общността отговорност, ищецът следователно не трябва да покаже, че неправилното поведение на Комисията е достигнало равнището на сериозност, изисквано от съдебната практика относно отговорността на институциите на Общността за законодателни актове.

56. Комисията твърди, че твърдяната от ищеца вреда би могла да бъде причинена единствено от един законодателен акт, а именно Регламент № 2529/97. Следователно, поведението, за което се упреква институцията може да направи Общността отговорна спрямо ищеца, единствено ако се установи, че неговата неправилност е достигнала по-високото степен на сериозност, изисквана от съдебната практика (Решения по дело *Metallifikon Viomichanikon kai Naftiliakon* и други/Комисия и Съвет, цитирано в точка 36 по-горе, и по дело *Nölle* /Съвет и Комисия, цитирано в точка 35 по-горе, точки 51 и 52).

- Съображения на Първоинстанционния съд

57. Независимо че актовете на Съвета и на Комисията, които се отнасят до процедура за евентуалното приемане на антидъмпингови мерки, трябва по принцип да се разглежда като съставляваща законодателно действие, обхващащо избори на икономическа политика, така че Общността може да понесе отговорност по силата на такива актове, единствено ако съществува достатъчно сериозно нарушение на една по-висша правна норма за защитата на частните лица (Решение по дело

Nölle/Съвет и Комисия, цитирано в точка 35 по-горе, точка 51), трябва да се посочат специалните характеристики на настоящето дело. В настоящето дело, разглежданата вреда произтича от вероятно незаконното поведение на Комисията при разглеждането на Доклада от м. октомври 1997 г. с намерението да се провери това дали ищецът е изпълнил през третото тримесечие на 1997 г. задължението, чието приемане е довело до спиране на антидъмпинговото и антисубсидийното разследване във връзка с него. Това предполагаемо незаконно поведение кара Комисията да вярва, че ищецът е нарушил своето задължение. То се извършва в хода на една административна операция, която конкретно и изключително засяга ищеца. Тази операция не обхваща никакви избори на икономическа политика и предоставя на Комисията единствено много малка или никаква преценка.

58. Вярно е, че твърдяната незаконосъобразност на поведението на Комисията причинява твърдяната вреда, единствено когато и защото тя е потвърдена от приемането на временни мерки срещу вноса на продукти на ищеца в рамките на Регламент № 2529/97. Комисията обаче в този регламент не прави нищо повече спрямо ищеца, отколкото да извлече уместните временни заключения от своя анализ на посочения по-горе доклад, по-специално от равнището на средната износна цена, наложена от ищеца по време на периода, обхванат от този доклад (вж. Девото съображение от Регламент № 2529/97).

59. Освен това, основата на делата, пораждащи двете решения, на които се позовава Комисията в своите писмени твърдения (вж. точка 56 по-горе), в които съда на Общността характеризира актовете на Съвета и Комисията в една антидъмпингова процедура като законодателни актове, обхващащи избори на икономическа политика, е радикално различна от тази в настоящия спор. В тези дела, за разлика от настоящето дело, ищите търсят обезщетение за вреда, правопораждащият факт на която е в избор на икономическа политика, направен от органите на Общността в рамките на тяхното законодателно правомощие.

60. Така в решение по дело *Metallleftikon Viomichanikon kai Naftiliakon* и други/Комисия и Съвет, цитирано в точка 36 по-горе, ищите търсят поправка на вредата, която те твърдят, че са претърпели като следствие от решението на Съвета да се закрие една антидъмпингова процедура без да се приеме регламента, предложен от Комисията, за налагането на окончателно антидъмпингово мито спрямо съответния внос. В решение по дело *Nölle/Съвет и Комисия*, цитирано в точка 35 по-горе, един вносител на Общността търси поправка на вреда, вероятно претърпяна вследствие от приемането от Съвета на регламент за въвеждане на окончателно антидъмпингово мито и за окончателно събиране на временните антидъмпингови мита, регламент, който е бил прогласен за недействителен от Съда по съображения относно условията, в съответствие с които органите на Общността са избрали референтната страна при определянето на нормалната стойност на разглежданите продукти.

61. В заключение, простото нарушение на правото на Общността би било достатъчно, в настоящето дело, да доведе до извъндоговорна отговорност на

Общността (вж. Решение от 4 юли 2000 г., по дело Bergaderm и Goupil/Комисия, цитирано в точка 38 по-горе, точка 44). По-специално, заключението за неправомерност, което, при аналогични обстоятелства, административен орган, упражняващ обикновена грижа и старание, не би допуснал, че ще подкрепи заключението, че поведението на институцията на Общността е било незаконно по такъв начин, че да направи Общността отговорна съгласно член 215 от Договора.

62. Следователно, необходимо е да се разгледа това дали Комисията, когато извършва административен контрол над спазването от ищеца на неговото задължение въз основата на Доклада от м. октомври 1997 г., е извършила грешка, която един административен орган, упражняващ обикновена грижа и старание, не би извършил при същите обстоятелства.

По вероятно незаконосъобразното естество на поведението на Комисията

- Доводи на страните

63. Ищецът твърди, първо, че Комисията не е изпълнила своето задължение за полагане на грижа и добро управление.

64. Ищецът заявява, че в хода на третото тримесечие на 1997 г. той е допуснал технически грешки при вписването на данните относно своя износ на атлантическа сьомга, отглеждана в рибовъдни стопанства за Общността през този период. Той заявява обаче, че Докладът от м. октомври 1997 г. ясно показва, че тези грешки са били поправени чрез повторението на сгрешени линии с отрицателен знак пред въпросната сума и чрез прибавянето на верните данни, в необходимите случаи. Той твърди, във всеки случай, че е предприел всички възможни стъпки, за да гарантира, че Докладът е бил недвусмислен.

65. Ищецът смята, че Комисията следователно е трябвало да забележи, че Докладът от м. октомври 1997 г. съдържа линии, които са били поправени. При разглеждането на този доклад обаче Комисията изтрива всички линии с отрицателна стойност, което я кара да вземе предвид сгрешените линии, които отрицателните линии е трябвало да отменят. Тъй като известен брой от тези грешки се отнасят до валутата, в която е била извършена засегнатата сделка, включената продажна цена, конвертирана в ECU, е била изключително ниска и причинява съществено намаление на средната износна цена за атлантическа сьомга, отглеждана в рибовъдни стопанства, изкормена, с глави. Комисията така заключава погрешно, че тази средна цена е по-ниска от минималната цена, установена в задължението на ищеца, и че ищецът е нарушил това задължение, което я е накарало да наложи временни мита спрямо вноса на неговите продукти.

66. Според ищецът, Комисията е можела просто да поиска всякакви разяснения, които са необходими, за да се разбере правилно всяка информация в Доклада от м. октомври 1997 г., която тя смята за неясна. Такива обяснения биха подпомогнали Комисията да установи, че ищецът не е нарушил своето задължение. Комисията

така е действала погрешно като не е поискала пояснение относно Доклада от м. октомври 1997 г. преди налагането на временни мита.

67. Второ, ищецът, като се основава на съдебната практика, съгласно която на засегнатото предприятие трябва да се предостави възможността па време на административното производство да изложи своите становища относно истината и значението на твърдените факти и обстоятелства и своите забележки относно всякакви използвани документи (Решения на Съда от 13 февруари 1979 г., по дело Hoffmann-La Roche/Комисия, 85/76, Recueil стр. 461, и от 7 май 1991 г., по дело Nakajima/Съвета, C-69/89, Recueil стр. I-2069), заявява, че той е трябвало да бъде информиран от Комисията относно основните факти и съображения, въз основата на които тя е възнамерявала да наложи временни мита спрямо вноса на неговите продукти (вж. в този смисъл Решение на Съда от 22 октомври 1991 г., по дело Nölle, C-16/90, Recueil стр. I-5163). Ищецът твърди, че ако е бил информирал относно тези въпроси, той би могъл да изтъкне становището относно заключенията на Комисията, която, в светлината на тези становища, би била доведена до заключението, че не е необходимо да се отменя неговото задължение и да са налагат временни мита. Според ищеца, това било направило възможно избягването на причинената му вреда.

68. Комисията преди всичко отрича това, че не е спазила своето задължение за полагане на грижа и добро управление. Тя посочва, че със своето Решение 97/634, тя е приела задълженията на 190 норвежки износители, които чрез тях са били освободени от окончателните мита, наложени от Регламенти № 1890/97 и № 1891/97. Тя заявява, че при тези обстоятелства, изискванията, предвидени в задълженията, е трябвало да бъдат строго спазвани, така че Комисията е трябвало да третира всички дружества еднакво при извършването на контрол над спазването на тези задължения.

69. След като посочва условията на задължението, поето от ищеца, тя подчертава, че съгласно член 8, параграф 10 от Регламент № 384/96 и член 13, параграф 10 от Регламент № 2026/97, едно временно мито може да бъде наложено, когато съществува причина да се вярва, че едно задължение е било нарушено. Очевидното нарушение на задължението просто е достатъчно следователно да оправомощи Комисията да приеме временни мерки без от нея да се изисква да установи, че въпросното задължение всъщност е било нарушено. С оглед на естеството на системата на антидъмпингови мерки, дружеството, чието задължение е било прието, е това, което трябва да убеди Комисията, че няма причина да установи неговото неизпълнение. Ако се реши друго би било равносилно на незачитане на условията на разглежданите разпоредби, както и на правилото, че такава проверка трябва да се направи единствено преди да бъдат наложени окончателните мита (вж. член 8, параграф 9 от Регламент № 384/96).

70. Комисията твърди, че в настоящето дело условията на задължението не предоставят възможността за прибавяне на отрицателни стойности в неговите тримесечни продажбени доклади, че няма разпоредба относно разглеждането на

фактури, съставляващи кредитни известия, и че една от неговите клаузи изисква от ищеца да се консултира с Комисията относно всякакви трудности, които могат да произтекат от тълкуването или прилагането на въпросното задължение. В настоящето дело обаче, ищецът просто изпраща на Комисията една дискета, която съдържа неговия доклад от м. октомври 1997 г., без да предложи никакво обяснение относно значението на отрицателните стойности в него или как те трябва да бъдат свързани с другите стойности. Комисията оспорва различните твърдения, изложени от ищеца в неговите писмени твърдения, за да подкрепи своя иск, че е било очевидно, че някои линии в доклада са технически грешки, и че Докладът прави лесно разбирането на значението на такива линии и начина, по който те се отнасят до отрицателните стойности, които той съдържа.

71. Следователно Комисията отрича да е отговорна за акт на лошо администриране. Тя твърди, че обратното, Докладът от м. октомври 1997 г. не съответства на изискванията, и че ищецът не е предприел всички възможни мерки, за да гарантира, че Докладът е недвусмислен. Освен това, неопитността на ищеца по въпроса не е фактор, който може да се привлече в негова полза.

72. Второ, Комисията оспорва това, че тя е нарушила правата на защита на ищеца. Тя посочва, че трябва да анализира почти 90 мониторингови доклади от вида на Доклада от м. октомври 1997 г. След това заявява, че веднага след като тя има основание да вярва, че ищецът нарушава своето задължение тя е длъжна да действа възможно най-бързо, доколкото близостта на периода около Коледа, който е особено важен за търговията със сьомга, прави съществено гарантирането на ефективността на защитата, която антидъмпинговите и антисубсидийните мерки са предназначени да гарантират на промишлеността на Общността. Освен това, член 7 от Регламент № 384/96 и член 12 от Регламент № 2026/97, който урежда налагането на временни антидъмпингови и изравнителни мита, не изисква от нея предварително да информира заинтересованите страни.

- Съображения на Първоинстанционния съд

73. Докладът от м. октомври 1997 г., който е изпратен от ищеца на Комисията на компютърна дискета, предоставена за тази цел от Комисията, съдържа 200 линии, като всичките се отнасят до продажбите на пазара на Общността на атлантическа сьомга, отглеждана в рибовъдни стопанства, изкормена, с глави, (продукти, които отговарят на „Презентация Б” според условията на задължението на ищеца). Той е изложен в таблица, разделена на 27 колони. Дванадесет от тези 200 линии са с отрицателни стойности.

74. Последната страница на този доклад съдържа следните последни вписвания:

„(...)	
Sum of Qtyw (kg)	477 725,50
Sum of CIF value * Qtyw	1 577 762,37
Sum of Qtyw sold at below 85 % of minimum price in kg	0,00

(...)"

75. На пръв поглед, при прочита на тези последни вписвания в Доклада от м. октомври 1997 г., възможно е да се приеме становището, че ищецът е спазил своето задължение по време на периода, обхванат от този доклад. Всъщност, той показва, че то не е сключило никаква индивидуална сделка въз основата на цена под прага от 85 % от средната минимална цена в размер на 3,25 ECU/kg, определена в задължението за неговия износ на атлантическа съомга, отглеждана в рибовъдни стопанства, изкормена, с глави, и че тяхната средна цена по време на въпросния период е била по-висока, отколкото посочената по-горе минимална средна цена, тъй като тя е била 3,3026 ECU/kg (1 577 762,37 ECU /477 725,50 kg).

76. Дори ако се приеме, че спецификациите, които се съдържат в задължението на ищеца не предвиждат възможността за включването на отрицателни стойности в тримесечните доклади за продажбите, Комисията не би могла, когато се сблъска с един доклад, който на пръв поглед предполага, че ищецът е спазил своето задължение, сама да се оправомощи, както е сторила в настоящето дело (вж. точка 11 по-горе), да измени едностранно съдържанието на този доклад чрез заличаването на линии, които съдържат отрицателни стойности и да замести последните вписвания, посочени в точка 74 по-горе със своите собствени изчисления, извършени въз основата на така изменения доклад, на средните износни цени, наложени от ищеца през въпросния период, без да му обясни съображенията, което я карат да пренебрегне тези последни вписвания и без да провери при него дали така направените промени засягат достоверността на предоставената информация, за да провери спазването на задължението. Като решава да не приеме първото впечатление, предоставено от Доклада от м. октомври 1997 г., което е благоприятно за ищеца, Комисията е длъжна да упражни надлежна грижа при правилното тълкуване на данните, представени в този доклад, на които тя възнамерява да основе своето заключение относно това дали поведението на ищеца съставлява спазване на задължението през въпросния период или не.

77. Тя не може в тази връзка да се позове на разпоредбите на член 8, параграф 10 от Регламент № 384/96 или член 13, параграф 10 от Регламент № 2026/97.

78. Тези разпоредби целят да подпомогнат Комисията, когато съществуват мотиви за това да се вярва, въз основата на най-добрата информация, с която разполага, че едно задължение, което първоначално е било прието в контекста на една антидъмпингова или антисубсидийна процедура, е било нарушено, да се предприемат своевременно всякакви необходими временни мерки, за да се защитят интересите на промишлеността на Общността, без да се накърнява едно последващо разглеждане на съществото, за да се провери дали въпросното задължение всъщност е било нарушено.

79. Обаче, в настоящето дело, Съдът поддържа, че Докладът от м. октомври 1997 г., по-специално последните му вписвания, предполага, че ищецът е спазил своето задължение (вж. точки 74 и 75).

80. Едва след като изменя този доклад по своя собствена инициатива, без да подсигури запитването на ищеца относно евентуалното въздействие, което нейното едностранно действие може да има относно достоверността на информацията, която ищецът е предоставил, Комисията заключава, че е имало очевидно нарушение на задължението от ищеца. Данните, които се съдържат в Доклада от м. октомври 1997 г., така изменени, очевидно следователно не могат да се приемат като най-добрата информация по смисъла на разпоредбите, посочени в точка 77 по-горе, с която разполага Комисията по времето, на което тя основава своето заключение относно това дали ищецът е изпълнил своето задължение.

81. Обстоятелството, че при приближаването на празниците в края на годината, особено значим период за продажбите на съомга, Комисията е длъжна да анализира повече от 90 доклада, подобни на Доклада от м. октомври 1997 г., само по себе си не може да оправдае едностранни промени в този доклад от Комисията, когато Докладът изглежда показва на пръв поглед, че задължението е било спазено. Освен това, от момента, когато Комисията е избрала да измени този доклад, който, *prima facie*, предполага, че ищецът е изпълнил своето задължение, неотложността на положението не може да разреши облекчаване на задължението за полагане на грижа, възложено на Комисията при анализирането на доказателствата, на които тя възнамерява да основе своето заключение по този въпрос.

82. Трябва следователно да се заключи, че когато анализира Доклада от м. октомври 1997 г., Комисията е направила грешка, която не би била допусната при подобни обстоятелства от един административен орган, упражняващ обикновена грижа и старание.

83. Що се отнася до твърдяното нарушение на правата на защита на ищеца, трябва да се посочи, че ищецът не твърди в това отношение, че е претърпял някаква вреда като следствие от незаконния акт, извършен от Комисията при анализирането на Доклада от м. октомври 1997 г., която е отделна от тази, произтичаща от налагането на временните мерки. Следователно, няма нужда от произнасяне относно това дали Комисията, като не е информирала ищеца за своите заключения преди да приеме Регламент № 2529/97, е нарушила неговите права на защита.

84. Трябва обаче да се изтъкне, че поведението на ищеца също така не е безупречно. Както отбелязва Комисията, линиите на Доклада от м. октомври 1997 г., които съдържат отрицателни стойности, а именно линии 8, 14, 29, 36, 37, 52, 100, 138, 178, 179, 195 и 196, не са обяснени.

85. Противно на това, което твърди ищецът, нито линиите, засегнати от технически грешки – грешки, които според обясненията в неговите писмени твърдения, се отнасят или до валутата, на която засегнатата сделка е била извършена, брутната стойност на фактурата, или са свързани с повторно вписване за една и съща сделка – нито отношението между линиите, които съдържат грешки и тези, които съдържат отрицателните стойности, предназначени да ги премахнат, са очевидни

при прочита на Доклада от м. октомври 1997 г., който, както се посочва в точка 73 по-горе, съдържа значително количество данни. На места има няколко линии между линията, която съдържа грешката и линията, предназначена да я отмени.

86. Второ, както е ясно от обясненията, предоставени впоследствие от ищеца, не всички отрицателни стойности в Доклада от м. октомври 1997 г. са с едно и също значение.

87. Така представените от ищеца обяснения в неговите писмени твърдения поясняват, че повечето от тези стойности, именно тези в линии 14, 29, 36, 37, 100, 138, 178, 179, 195 и 196, са предназначени напълно да отменят стойностите, които преди това са били погрешно вписани. Същите обяснения също така показват, че някои линии, които съдържат грешки, са отменени по този начин без въпросната сделка да бъде повторно вписана. Обратното, други сделки, които са засегнати от технически грешки, са били повторно вписани след отмяната на грешката, засягаща първоначалното вписване чрез въвеждането на отрицателна стойност.

88. От друга страна, от обясненията, предоставени от ищеца на Комисията в неговото писмо от 7 януари 1998 г. (вж. точка 13 по-горе), следва че, както разбират служителите на Комисията в светлината на това писмо (вж. кореспонденцията с ищеца от 8 януари 1998 г., упомената в точка 14 по-горе), отрицателните стойности в линии 8 и 52 не са предназначени да заличат изцяло стойностите, упоменати в линията или линиите, съответстващи на първоначалното вписване за засегнатата сделка, а да поправят някои от тези стойности – които се съдържат в линии 5 и 6 и в линия 49, съответно – за да се вземе предвид факта, че част от количествата, обхванати в тази сделка или не са били получени от клиента или не са били приети от него и следователно не са били платени в единия и в другия случай.

89. С оглед на сложността на неговия доклад от м. октомври 1997 г., липсата на очевидни връзки между сгрешените линии и тези, които съдържат отрицателни стойности и двусмислеността на тези стойности, ищецът, без да бъде подканен, е трябвало да изпрати на Комисията, заедно с Доклада, обясненията, които са необходими, за да се разбере този доклад. Като изпраща Доклада от м. октомври 1997 г. без никакви коментари в този смисъл, ищецът е бил виновен за небрежност, което, както показва писмото, което Комисията му изпраща на 5 януари 1998 г. (вж. точка 11 по-горе), обърква служителите на Комисията. Пояснението в тази връзка би им позволило да разберат от самото начало, че е имало добра причина за включването на тези отрицателни стойности и да се разбере, че, взети заедно, данните относно различните продажби, осъществени от ищеца на пазара на Общността през въпросното тримесечие потвърждава заключението, показано от последните вписвания в Доклада от м. октомври 1997 г., именно че ищецът е изпълнил своето задължение през въпросния период.

90. Липсата от страна на ищеца на съответен опит не го извинява от това автоматично да прикрепя към Доклада от м. октомври 1997 г. обясненията, изисквани за правилното разбиране на някои части от него.

91. С оглед на анализа, определен в точки 73 - 90 по-горе, Съдът поддържа, че ищецът и Комисията еднакво са грешали по време на разследването относно това дали ищецът е изпълнил своето задължение по време на третото тримесечие на 1997 г., и в чийто край Комисията е установила, че е имало очевидно нарушение на задължението, което прави необходимо предприемането на временни мерки срещу вноса на продукти на ищеца в рамката на Регламент № 2529/97. От своя страна, ищецът, като не е прибавил непосредствено към своя доклад от м. октомври 1997 г. обясненията, изисквани за правилното разбиране на отрицателните стойности, които се съдържат в него, показва такава небрежност, каквато никога не би била извършена от търговец, упражняващ обикновена грижа и старание. Даже ако се вземе предвид такова неправилно поведение от страна на ищеца и обръкването, което такова поведение би могло да причини при прочита на Доклада, Съдът поддържа, че реакцията на Комисията, като едностранно изменя този доклад, независимо че той предполага, *prima facie*, че ищецът е спазил своето задължение през въпросния период, е била несъразмерна и следователно незаконна, и не може да бъде извинена при никакви обстоятелства.

92. Ако се докаже вредата, твърдяна от ищеца, дори отчасти, и ако е очевидно, че съществува причинна връзка между тази вреда и събитията, водещи до налагането на временни мерки спрямо вноса на неговите продукти, въпросът, който сега трябва да се разгледа, би било уместно, при определянето на задължението на Комисията за поправка, да се вземе предвид факта, че всяка страна понася половината отговорност за тези събития.

По твърдяната вреда и причинно-следствената връзка между нея и неправилното поведение на Комисията

Доводи на страните

93. Ищецът твърди, че налагането на временни мерки му причинява двойна вреда, свързана, първо, с пропуснатата печалба след влизането в сила на тези мерки и, второ, с разходите, които той трябва да понесе при повторното си установяване на пазара на Общността.

94. Що се отнася до първия елемент, ищецът твърди, че поради налагането на временните мерки той не е могъл да продава някои от своите продукти в Общността между 18 декември 1997 г., когато влиза в сила Регламент № 2529/97 и 25 март 1998 г., когато е възстановено неговото задължение от Регламент № 651/98. В подкрепа на това твърдение, той прибавя като приложение 6 към своята искова молба сертификата, издаден от един външен одитор. Освен това, поради икономически съображения, свързани по-специално с обема на продажбите на атлантическа сьомга, отглеждана в рибовъдни стопанства, неговите ниски маржове на печалба и неговия капитал, за него е било невъзможно да предостави банковата

гаранция, необходима за покриване на временните мита, наложени от Комисията. Като се опира на данни относно своя износ през двете предходни години за същия период като този, когато е в сила Регламент № 2529/97, неговите средни маржове на печалба през тези две години и постигнатия среден марж на печалба през периода, когато е в сила този регламент, от норвежките износители, чиито обещания са запазени, той оценява своите пропуснати ползи на 1 115 000 NOK.

95. Що се отнася до втория елемент, ищецът поддържа, че той е изправен пред и продължава да се сблъсква със съществени разходи при повторното си установяване на пазара на Общността. Той оценява тази вреда на 1 000 000 NOK.

96. В своя отговор, той твърди, че никога не е получил от Комисията, през периода, когато са били в сила временните мита, уверение, че тъй като те са очаквали да не бъдат потвърдени, той би могъл безопасно да изнася своя продукт за Общността. Едва след публикуването на Регламент № 651/98 на 24 март 1998 г. ищецът става сигурен, че временните мерки са отменени и неговото задължение е възстановено.

97. След това той отхвърля твърдението на Комисията, че единствените разходи, които е трябвало да направи, ако е продължил да изнася по време на периода, когато са в сила временните мита, биха били тези относно предоставянето на банкова гаранция. Той твърди всъщност, че тъй като не е могъл да знае, когато влизат в сила тези мита, че те впоследствие ще бъдат отменени, единственият подход, с който той разполага, за да покрие допълнителните разходи, породени от налагането на въпросните мита, е да увеличи своите продажни цени чрез сума, съответстваща на равнището на митата, иначе той би претърпял загуба, която би било невъзможно да компенсира впоследствие. Той посочва, в тази връзка, че повечето от неговите продажби за Общността са продажби, осъществени според системата DDP. Освен това, твърдението, изложено от Комисията, че е могъл да продължи да изнася на непроменени цени през този период, когато действат временните мита, противоречи на политиката на Комисията по отношение на налагането на антидъмпингови мита, поради това, че такива мита трябва да доведат до повишаване на ценовото равнище на пазара на Общността, в противен случай Комисията може да започне разследване „anti-absorption” въз основата на член 12, параграф 1 от Регламент № 384/96, и ако и необходимо, повишаване на равнището на наложените мита.

98. Накрая, той критикува метода, използван от Комисията за изчисляването на неговата пропусната полза, като изтъква, че тя не взема предвид сезонните вариации, които са типични за пазара на сьомга.

99. Комисията твърди, че ищецът не е показал, че не е могъл да продаде никаква сьомга за Общността като следствие от налагането на временни мита спрямо неговия внос. Ищецът не може да избегне тежестта на това доказателство като твърди, че налагането на такива мита автоматично изключва всякаква възможност за изнасяне на неговата сьомга за Общността.

100 Комисията твърди, че във всеки случай, от ищеца се изисква да смекчи загубата, която се твърди, че е претърпял. Като се позовава на продажбите на ищеца между м. юли 1997 г. и м. септември 1998 г., тя заявява, че ако през периода на прилагане на Регламент № 2529/97, ищецът е продължил да продава същото количество всеки месец и да държи В Общността същия пазарен дял както през последните месеци, предшестващи влизането в сила на митата, определени от този регламент, тяхната стойност би били в размер на 296 110 ECU. Като се има предвид, че това са временни мита, би било достатъчно ищецът да предостави гаранция срещу възможността митата да бъдат окончателно събрани. Обаче, ищецът не е предоставил никакви доказателства, показващи, че той е поискал издаването на такава гаранция, или че той не е могъл да получи такава, поради икономически съображения. Комисията заявява, че най-рационалният ход на действие, открит за ищеца би било получаването на въпросната гаранция срещу минимален разход и да продължи да продава за Общността на непроменени цени. Това е особено така с оглед на факта, че с писмо от 5 януари 1998 г. ищецът е получил от Комисията уверение, че неговото задължение ще бъде възстановено, и че временните мита няма да бъдат събрани, ако Комисията може да провери, че задължението не е било нарушено през третото тримесечие на 1997 г. С писмо от 2 февруари 1998 г. Комисията освен това е потвърдила на ищеца, че тя е достигнала до заключението, че временните мита няма да станат окончателни.

101. Тя добавя, че такъв ход на делото би спестил на ищеца разхода за повторното му установяване на пазара на Общността. Във всеки случай ищецът не е представил никакви доказателства в подкрепа на своето твърдение, че той е положил съществени усилия в търсене да си възвърне своите пазарни дялове.

102. В своята дуплика, Комисията твърди преди всичко, че ищецът е трябвало да разбере по това време, ако неговите обяснения относно Доклада от м. октомври 1997 г. са правилни, че митата няма да бъдат събрани. Комисията отбелязва, че самата тя, с приемането на Регламенти № 2529/97 и № 651/98, е тази, която налага мерките по отношение на вноса на ищеца и впоследствие възстановява положението на последния. Тя твърди, че Съвета не е бил законно оправомощен, в настоящето дело, да реши да събере временните мита при отсъствието на всякаква вреда за промишлеността на Общността. Освен това, възможно е било временните мита никога да не са били събрани в миналото при обстоятелства, такива като тези на настоящето дело, когато временната мярка не е била последвана от налагането на едно окончателно мито.

103. След това Комисията твърди, че ако по време на периода, когато са били в сила временните мита, ищецът е избрал да изнася за Общността като повишава своите цени със стойността на митата, той би реализирал съществена печалба, тъй като тези мита не са били окончателно събрани. Поради същата причина, даже ако ищецът е избрал, поради очевидни търговски съображения, да продължи да продава за Общността през този период на непроменени цени, той не би, според становището на Комисията, претърпял никаква друга загуба, освен банковата гаранция. Комисията отхвърля твърдението на ищеца, основано на член 12,

параграф 1 от Регламент № 384/96, че продължаването на неговия износ на непроменени цени след влизането в сила на Регламент № 2529/97 би било в противоречие с политиката на Комисията.

104. Накрая, Комисията отхвърля критиките на ищеца по отношение на неговия метод за изчисляване на пропуснатата печалба по време на периода, когато са действали временните мита. Тя твърди освен това, че съществуват грешки в приложената методология от ищеца, които се основават на оборота през последните две предходни години в течение на периода, съответстващ на този, когато са действали временните мита, когато не е имало никакви антидъмпингови мерки в сила по това време по отношение на норвежката съомга.

Съображения на Първоинстанционния съд

105. Необходимо е да се разгледа първо дали ищецът е доказал, че е понесъл реална вреда от търговски характер, както той твърди.

106. Що се отнася първо, до пропуснатата печалба между 18 декември 1997 г. и 25 март 1998 г., трябва да се отбележи, че стойностите, представени от Комисията за износ на атлантическа съомга, отгледана в рибовъдни стопанства от ищеца за Общността между м. юли 1997 г. и м. септември 1998 г. показват, че ищецът изцяло е прекратил своя износ през периода от приблизително средата на м. декември 1997 г. до края на м. март 1998 г. Това прекратяване на търговските дейности на ищеца на пазара на Общността се потвърждава от сертификата на одиторското дружество, приложен като приложение 6 към исковата молба, който посочва:

„(Н)ие с настоящето потвърждаваме, че съгласно счетоводните книги на (ищеца), не са направени никакви продажби на атлантическа съомга за Общността в периода 18 декември 1997 г. и 25 март 1998 г.

107. Нищо от преписката по делото не показва, че през този период, ищецът е бил в положение да компенсира, дори отчасти, пълната липса на износ за пазара на Общността чрез съответно повишаване на продажбите на другите световни пазари. Комисията освен това никога не е отправяла такъв довод нито в своите писмени твърдения нито по време на устната фаза на производството.

108. Обратното, докладът от мисията, изготвен от Комисията след проверката в седалището на ищеца на 26 и 27 януари 1998 г. (вж. точка 18 по-горе) показва, че след налагането на временните мита търговската дейност на ищеца е изключително слаба, и че неговите директори са заявили, че те навярно е трябвало да затворят предприятието, ако митата са били потвърдени. Този доклад също така посочва, че ищецът ефективно изнася единствено за Япония след влизането в сила на временните мерки. Това последно посочване обаче, прочетено в светлината на предходните заявления, трябва да се разбира като позоваване на разработване от страна на ищеца на отваряне на японския пазар и не може да се вземе като указание, че фокусът на търговските дейности на ищеца се е изместил към този

пазар, за да се компенсира тоталната липса на продажби от негова страна на пазара на Общността.

109. В светлината на тези обстоятелства, необходимо е да се оцени размера на пропуснатата печалба, претърпяна от ищеца като следствие от спирането на неговия износ за Общността между 18 декември 1997 г. и 25 март 1998 г. Тази пропуснатата печалба трябва да се приема, че се равнява на печалбата, което то би направило, ако беше продължило да изнася за Общността през този период.

110. Затова е необходимо първо да се определи равнището, на което пада износът на ищеца за Общността след влизането в сила на 1 юли 1997 г. на неговото задължение, което във всеки случай все още щеше да се прилага, ако той беше продължил да изнася за Общността през въпросния период. За едно достоверно изчисление трябва да се разгледат тенденциите в продажбите на ищеца в рамките на Общността между 1996 и 1997 г. през периода 1 юли - 17 декември.

111. В това отношение, от цифрите, изпратени на 14 април 2000 г. от ищеца до Първоинстанционния съд в отговор на писмения му въпрос, става ясно че през периода 1 юли - 17 декември, той изнася за Общността 1 271 304 kg атлантическа съомга, отглеждана в рибовъдни стопанства през 1997 г. вместо 2 030 883 kg от 1996 г., което представлява намаление в размер от 759 579 kg, или спад в порядък от 37 % на неговите продажби на пазара на Общността.

112. Въз основа на това, може да се разглежда, че ако ищецът е бил продължил да изнася за Общността в рамките на своето задължение между 18 декември 1997 г. и 25 март 1998 г., неговите продажби на атлантическа съомга, отглеждана в рибовъдни стопанства биха били 63 % (100 % - 37 %) от тези, реализирани на пазара на Общността през предходната година през съответния период. Цифрите, посочени в упоменатия по-горе отговор, предоставен от ищеца, показват, че той изнася за Общността приблизително 450 000 kg атлантическа съомга, отглеждана в рибовъдни стопанства от 18 декември 1996 г. до 31 януари 1997 г., 210 000 kg през м. февруари 1997 г. и 230 000 kg от 1 до 25 март 1997 г.

113. Следователно може да се изчисли, че продажбите от страна на ищеца на атлантическа съомга, отглеждана в рибовъдни стопанства на пазара на Общността биха били в размер на около 284 000 kg (63 % от 450 000 kg) през периода между 18 декември 1997 г. и 31 януари 1998 г., 132 000 kg (63 % от 210 000 kg) през м. февруари 1998 г. и 145 000 kg (63 % от 230 000 kg) през периода 1 - 25 март 1998 г.

114. От информацията, предоставена в упоменатия по-горе отговор от ищеца, е видно, че между 1 юли и 17 декември 1997 г., когато той изнася своите продукти за Общността в рамките на своето задължение, ищецът прави средна печалба в размер на 1 307 539 NOK/1 271 304 kg, с други думи 1,028 NOK/kg. Така може да се заключи, че ако той беше продължил да изнася въз основата на това задължение между 18 декември 1997 г. и 25 март 1998 г., той би направил печалба, равностойна на 292 000 NOK (284 000 kg x 1,028 NOK/kg), 135 000 NOK (132 000 kg x 1,028

NOK/kg) и 150 000 NOK (145 000 kg x 1,028 NOK/kg) между 18 декември 1997 г. и 31 януари 1998 г., през м. февруари 1998 г. и съответно между 1 и 25 март 1998 г..

115. Пропуснатата печалба, претърпяна от ищеца следователно ще се определи на 292 000 NOK по отношение на периода между 18 декември 1997 г. и 31 януари 1998 г., 135 000 NOK по отношение на м. февруари 1998 г. и 150 000 NOK по отношение на периода 1 - 25 март 1998 г.

116. Що се отнася второ до разходите, понесени при повторното установяване на неговото положение на пазара на Общността, трябва да се заяви, както Комисията посочва, че противно на изискването, предвидено в съдебната практика (вж. Решение на Съда от 15 юни 2000 г., по дело Dorsch Consult/Съвет, C-237/98 P, Recueil стр. I-4549, точка 23, и цитираната съдебна практика), ищецът не привежда никакви доказателства, за да докаже че той действително е претърпял такива разходи, и че ще продължи да ги понася. Освен това, трябва да се изтъкне, че съгласно цифрите, предоставени от Комисията в приложение 5 към писмената защита, които не са оспорени от ищеца в неговия отговор, ищецът до голяма степен е възстановил своя пазарен дял в Общността след м. юни 1998 г. Неговият износ на атлантическа съомга, отглеждана в рибовъдни стопанства за Общността през този месец, в пропорция спрямо общия износ на съомга с произход от Норвегия за Общността, всъщност представлява 1,60 % от пазара, докато съгласно същите цифри на Комисията, пазарният дял на ищеца е бил средно 1,38 % през петте месеца преди влизането в сила на Регламент № 2529/97. Следователно, Съдът поддържа, че този елемент на вредата, твърдяна от ищеца, не е бил доказан.

117. Необходимо е понастоящем да се определи дали е налице причинно-следствена връзка между вредата от търговски характер на ищеца, както е установено от анализа, посочен в точки 105 - 116 по-горе, и неправилното поведение на Комисията, потвърдено от Регламент № 2529/97, което е ясно от разглеждането, извършено в точки 73 - 82 и 91 по-горе.

118. Причинно-следствена връзка по смисъла на член 215, алинея 2 от Договора се допуска, когато е налице пряка причинна връзка между грешката, извършена от засегнатата институция и позоваваната вреда, чиято доказателствена тежест лежи върху ищеца (Решение на Първоинстанционния съд от 30 септември 1998 г., по дело Coldiretti и други /Съвет и Комисия, T-149/96, Recueil стр. II-3841, точка 101, и цитираната съдебна практика). Общността не може да бъде държана отговорна за всяка друга вреда, различна от тази, която е достатъчно пряка последица от неправилното поведение на засегнатата институция (вж. по-специално Решение на Съда от 4 октомври 1979 г., по съединени дела Dumortier и други /Съвет, 64/76 и 113/76, 167/78 и 239/78, 27/79, 28/79 и 45/79, Recueil стр. 3091, точка 21; Решения на Първоинстанционния съд от 18 септември 1995 г., по дело Blackspur и други/Съвет и Комисия, T-168/94, Recueil стр. II-2627, точка 52, и по дело TEAM/Комисия, цитирано в точка 30 по-горе, точка 68).

119. В настоящето дело, от сертификата, издаден от одиторското дружество, анализиран в точка 106 по-горе, става ясно, че периодът, през който ищецът е спрял своя износ за Общността, съвпада с този, през който временните мерки, наложени от Регламент № 2529/97 се прилагат спрямо неговите продукти. Това трябва да се тълкува като доказателство за съществуването на причинна връзка между нередностите, по-специално тези, извършени от Комисията, пораждащи налагането на временни мерки, от една страна, и пропуснатата печалба, от друга страна.

120. В действителност, безспорно е, че ако ги нямаше тези нередности и временните мерки, които ги следват, ищецът би продължил своя износ за Общността в съответствие с неговото задължение. По този начин не би претърпял пропуснатата печалба на пазара на Общността. Неправилното поведение, прието от Комисията при анализирането на Доклада от м. октомври 1997 г., и което е потвърдено от Регламент № 2529/97, представлява следователно причинна връзка смисъла на съдебната практика, упомената в точка 118 по-горе, с вредата от търговски характер, понесена от ищеца.

121. Доказателствата, упоменати в точка 119 по-горе, обаче не могат сами по себе си да се приемат като доказващи, че целостта на пропуснатите печалби на ищеца, както се определя в точка 115 по-горе, е причинена изключително от нередностите, по-специално тези на Комисията, които пораждат приемането на временните мерки. В тази връзка необходимо е да се установи дали, както изисква съдебната практика, ищецът показва разумно старание като ограничава степента на вредата, която той твърди, че е претърпяна, въпрос, който Комисията оспорва (вж. Решения на Съда от 19 май 1992 г., по съединени дела Mulder и други/Съвет и Комисия, С-104/89 и С-37/90, Recueil стр. I-3061, точка 33; от 5 март 1996 г., по съединени дела Brasserie du pêcheur и Factortame, С-46/93 и С-48/93, Recueil стр. I-1029, точка 85; и от 16 март 2000 г., по дело Парламент/Vieber, С-284/98 P, Recueil стр. I-1527, точка 57).

122. Комисията изтъква по същество, че с оглед на факта, че митата, наложени от Регламент № 2529/97 са временни, ищецът би могъл, чрез предоставянето на скромна сума за създаването на банкова гаранция, да продължи да изнася за Общността на непроменени цени.

123. В тази връзка страните не оспорват, че по това време ищецът е изнасял своите продукти за Общността основно в съответствие със системата DDP. В съответствие с тази система, той би бил длъжен да плати временните антидъмпингови и изравнителни мита, наложени от Регламент 2529/97 на съответните митнически органи, ако беше изнасял за пазара на Общността през периода, когато са в сила временните мерки. Поради това, ищецът би трябвало, а не неговите клиенти в рамките на Общността, да предостави банкова гаранция за този вид продажби за покриване на такива временни мита, и на която член 7, параграф 3 от Регламент № 384/96 и член 12, параграф 2 от Регламент № 2026/97 основава свободното обращение на въпросните продукти в Общността.

124. Дори ако се предположи обаче, че ищецът, който не е оспорил твърденията на Комисията относно цената на такава банкова гаранция, бе получил такава гаранция, Съдът поддържа, че той би поел необикновен търговски риск, отвъд равнището на риск, който е присъщ за всяко търговско начинание, като изнася за Общността по време на периода, когато се прилага Регламент № 2529/97 спрямо вноса на неговите продукти. Ако след като бъде издадена такава банкова гаранция, той, както предлага Комисията, бе взел решение да изнася за Общността на непроменени цени без да прехвърля на своите клиенти от Общността сумата на временните мита посредством налаганите от него цени, той би се подложил на риска да трябва да понесе самостоятелно тежестта на тези мита, в случай че някога те бъдат окончателно събрани. Тъй като той не е бил в състояние по това време да каже дали това в крайна сметка ще се случи, той следователно няма друг изход освен да повиши своите износни цени с размера на тези временни мита. Като се има предвид, по-специално конкуренцията, упражнявана от дружествата в Общността, които продават съомга и от множеството норвежки износители, които са могли да продължат да продават на пазара на Общността в рамките на обхвата на техните задължения по време на въпросния период, ищецът е могъл основателно да заеме становището, че няма шанс да продава своите продукти на този пазар през този период.

125. С оглед на тези обстоятелства, отсъствието на всякакъв опит от страна на ищеца да изнесе своите продукти за Общността по време на въпросния период, не може да се приема като неизпълнение на задължението, предвидено в съдебната практика, упомената в точка 121 по-горе, за показването на необходимо старание при ограничаването на степента на вредата, която той твърди, че е претърпял.

126. Комисията поддържа, че е предоставила на ищеца ранно уверение, че неговото задължение ще бъде възстановено, и че временните мита, наложени от Регламент № 2529/97 спрямо вноса на неговите продукти, няма да бъдат потвърдени.

127. Независимо от това, Съдът отбелязва, че в своето писмо от 5 януари 1998 г. (вж. точка 11 по-горе) Комисията заявява, че тя е готова да преразгледа своята позиция по отношение на ищеца в светлината на всякакви нови данни, които последният своевременно Ж изпрати. Тя обаче не му предлага никаква сигурност относно възстановяването на неговото задължение или непотвърждаването на временните мита, наложени от Регламент № 2529/97.

128. Вярно е, че в своето писмо от 30 януари 1998 г., упоменато в точка 19 по-горе, Комисията информира ищеца, че тя повече няма основание да вярва, че той е нарушил своето задължение, че се очаква отмяната на временните мита, наложени спрямо вноса на неговите продукти, и че задължението ще бъде възстановено веднага след като влезе в сила отмяната и най-късно 19 април 1998 г. В своето писмо от 2 февруари 1998 г. обаче Комисията - която, в съдебното заседание, не оспорва, че това писмо съставлява отговорът на запитването на ищеца относно условията, в съответствие с които той би могъл да възобнови износа за Общността в очакване на възстановяването на неговото задължение – след като припомня

съдържанието на член 7, параграф 3 от Регламент № 384/96 (вж. точка 123 по-горе), заявява:

„Тъй като има намерение да се предложи на Съвета да вземе отрицателно решение, тоест да не налага окончателни мита, очаква се временните мита, наложени от Регламент (ЕО) № 2529/97 да не бъдат потвърдени, в съответствие с член 10, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 384/96. Член 10, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 384/96 предвижда, че сумите за временни мита се освобождават, доколкото няма решение от страна на Съвета окончателно да събере всичките или част от временните мита.”

129. Независимо от това какво тяхното обосноваване, последните думи на този откъс, които предполагат, че намерението на Комисията да не предлага налагането на окончателни мита спрямо продуктите на ищеца, не означава, че Съветът няма да реши да събере окончателно всички или част от сумите, платени посредством временни мита, остава на директорите на ищеца вероятността за необичаен търговски риск, описан в точка 124 по-горе, ако той възобнови износа за Общността докато временните мерки, наложени от Регламент № 2529/97 остават в сила.

130. Независимо че не е било възможно, към момента на настъпване на фактите, да се установят в практиката някакви случаи на окончателно събиране на временни мита, когато те не са били заменени от окончателни мита, ищецът не може да бъде упрекван за това, че е продължил, след като е прочел такова изявление, да се въздържа от това да изнася за Общността до 25 март 1998 г., когато той със сигурност знае, при влизането в сила на Регламент № 651/98, че неговото задължение е било възстановено, и че временните мита, наложени от Регламент № 2529/97 спрямо вноса на неговите продукти, са били отменени.

131. От друга страна, Съдът поддържа, след прочита на писмата от 30 януари и 2 февруари 1998 г., анализирани в точка 128 по-горе, че Комисията не е взела необходимите и подходящи мерки, които страната, причинила вредата, трябва да предприеме, когато вреда като тази, разглеждана в случая, е продължаваша (вж. в този смисъл Решение по дело Парламент/Vieberg, цитирано в точка 121 по-горе, точка 57), за да ограничи степента на вредата, за която допринася нейното неправилно поведение, когато тя проверява изпълнението от страна на ищеца на неговото задължение.

132. Всъщност от преписката по делото става ясно, че след обясненията, предоставени от ищеца в началото на м. януари 1998 г. (вж. точки 12 и 13 по-горе) и разследването, извършено в неговото седалище в края на същия месец (вж. точка 18 по-горе), Комисията се е убедила, най-малкото от 30 януари 1998 г., както се удостоверява от нейното писмо от тази дата, че ищецът е спазил своето задължение в хода на третото тримесечие на 1997 г. Комисията обаче, която според собствените си думи (вж. точка 102 по-горе), и както се показва освен това от факта, че Регламент № 651/98 е приет от нея, единствено е оправомощена в

настоящия случай да вдигне временните мерки, наложени спрямо вноса на продуктите на ищеца чрез Регламент № 2529/97, без никаква очевидна причина е отложила до 25 март 1998 г., преди да предостави на ищеца, посредством Регламент № 651/98, формалното правно уверение, което тя би могла да предостави в края на м. януари 1998 г. Независимо че тя е могла да разбере по време на посоченото по-горе разследване в седалището на ищеца, че ищецът понася значителна вреда от търговски характер в следствие от прилагането на тези временни мерки (вж. точка 108), със своето писмо от 2 февруари 1998 г. тя неоправдано запазва съмненията относно окончателния резултат във връзка с временните мита, наложени от Регламент № 2529/97. По този начин разубеждава ищеца от това да възобнови търговските дейности на пазара на Общността.

133. Фактът, че Комисията е била изправена същевременно пред няколко подобни случая, които я карат да провери информацията, необходима за целите на окончателното определяне на това дали е било нарушено задължението и фактът, че периодът на прилагане на Регламент № 2529/97 е бил определен на четири месеца, не я освобождават от задължението да уреди индивидуалното положение на ищеца веднага след като окончателно се е убедила, че ищецът е изпълнил своето задължение през въпросния период.

134. Поради това, че така не е успяла да предприеме необходимите мерки веднага след като окончателно са поправени нередностите, пораждащи налагането на временни мерки спрямо вноса на продукти на ищеца, единствено Комисията трябва да бъде държана отговорна за пропуснатата печалба на ищеца, най-малкото считано от края на м. януари 1998 г.

135. Следователно трябва да се заключи, че независимо че както е видно от мотивите, изложени в точки 73 - 92 по-горе, ищецът допринася в същата степен както Комисията за пораждането на вреда от търговски характер, продължаването на тази вреда след края на м. януари 1998 г., от друга страна, изключително се дължи на невъзможността на Комисията да упражни надлежна грижа; независимо че обясненията, които тя е получила от ищеца, окончателно са направили възможно оправянето на техните съответни предходни грешки и отстраняват всякаква причина относно това да продължава да се вярва, че задължението е било нарушено, Комисията забавя, без никаква очевидна причина, нормализирането на положението на ищеца чрез оттегляне на временните мерки, които първоначално са били наложени срещу него.

136. Следва, че Комисията трябва да се държи отговорна за половината от пропуснатата печалба, претърпяна от ищеца между 18 декември 1997 г. и 31 януари 1998 г. и за цялата вреда, причинена на ищеца от 1 февруари до 25 март 1998 г. (вж. точка 115 по-горе).

137. В заключение, Комисията трябва да се осъди да заплати на ищеца, първо, половината от сумата в размер на 292 000 NOK по отношение на пропуснатата печалба от страна на ищеца между 18 декември 1997 г. и 31 януари 1998 г. и, второ,

285 000 NOK (135 000 NOK + 150 000 NOK) като поправка на вредата, причинена на ищеца от 1 февруари до 25 март 1998 г., с други думи обща сума в размер на 431 000 NOK. Трябва да отхвърли иска в останалата му част.

По съдебните разноси

138. Съгласно член 87, параграф 3 от Процедурния правилник, Първоинстанционният съд може да разпредели съдебните разноси, ако всяка от страните е загубила по едно или няколко от предявените основания. След като Комисията е загубила делото, следва да бъде осъдена да заплати освен направените от нея съдебни разноси, и три четвърти от съдебните разноси, направени от ищеца. Ищецът да понесе една четвърт от направените от него съдебни разноси.

По изложените съображения Първоинстанционният съд (трети разширен състав) реши:

- 1. Комисията се осъжда да плати на ищеца сумата от 431 000 NOK.**
- 2. Отхвърля иска в останалата му част.**
- 3. Комисията да понесе направените от нея съдебни разноси, както и три четвърти от съдебните разноси, направени от ищеца.**
- 4. Ищецът да понесе една четвърт от направените от него съдебни разноси.**

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 24 октомври 2000 година.

Подписи